

At det nationale kompromis skulle være en kapitulation, underer jeg mig over, at hr. Keld Albrechtsen kan få over sin mund, for det er altså ikke mange uger siden, vi stod her, og hr. Keld Albrechtsen stillede et dagsordensforslag om, at vi skulle forsvare forbeholdene.

Når vi andre siger, at nu er det ved at være alvor, nu nærmer vi os målstregen, nu skal forbeholdene hjem, nu skal de være en realitet, siger hr. Keld Albrechtsen: Jamen forbeholdene var en kapitulation. Altså, det er ikke bare at tale med uld i mund eller at tale med mel i mund. Det er simpelt hen noget, der nærmer sig politisk svindel, for enten vil man kæmpe for forbeholdene, eller også har man hele tiden ment, at forbeholdene var noget svindel. Den dobbeltmelding, som hr. Keld Albrechtsen prøver på at lave i dag, er lige så slem som fru Charlotte Antonsens for lidt siden.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Selv om der er en særlig situation på det forsvarspolitiske område, synes jeg alligevel, man snakker lidt udenom, når man prøver på at lægge hovedvægten dér. Dé, hvor det danske hovedproblem ligger og kommer til at ligge i fremtiden, er på det retlige område. Det forsvarspolitiske område adskiller sig på den måde, at det er meget sjældent, at man laver regelsæt og lovgivning inden for forsvarspolitikken. Det, det hele går ud på inden for det retlige område, er at prøve at lave nogle fælles regler, og det er derfor, der her opstår et særligt problem for et land, der står uden for.

Så må hr. Steen Gade vel også give mig ret i én ting, nemlig at der er meget, meget stor forskel på Irlands og Storbritanniens situation og Danmarks situation, når man kigger på den praktiske verden. De to andre lande er øer, der aldrig vil stå over for de samme problemer, som Danmark vil komme til at stå med, når man laver et fælleseuropæisk regelsæt mellem alle de andre lande. Det er en kendsgerning, og derfor må SF også begynde at forholde sig til kendsgerningerne.

Men jeg er glad for de svar, der er kommet. De har afklaret lidt af SF's holdning, men endnu ikke tilstrækkeligt. Jeg håber, vi kommer længe-re, inden vi når den 16.-17. juni.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det, som jeg har sagt er en kapitulation – i første omgang fra regeringens side og nu fra hr. Steen Gades side – er, at man har accepteret, at Danmark ikke må bruge sin veto over for en ny traktat, som flytter flygtninge- og asylpolitikken over i det overnationale område.

Hr. Steen Gade bekræfter nu også, at sådan er Edinburgh-Afgørelsen, sådan er det nationale kompromis. Hr. Steen Gade siger så: Vi må godt have en anden opfattelse. Vi må godt sidde uden for døren og græde, når det sker, men vi må ikke gå ind og nedlægge veto. Det er da en katastrofal fejltagelse, da man lavede det nationale kompromis, at man afskar Danmarks veto over for sådanne unionsskridt af monumental rækkevidde, som der her er tale om.

Så mente hr. Steen Gade, at jeg havde en dobbeltholdning til undtagelserne eller sådan noget. Det, jeg har sagt, er, at når man først opgiver modstanden på regeringskonferencen imod det overnationale og tillader de andre at gå videre, står SF og regeringen i den situation, at det bliver umuligt at konstruere en dansk undtagelse. Så er man fanget i en blindgyde, hvor man ikke kan komme tilbage. Så står man i en situation, hvor den danske undtagelse krakelerer og ikke kan rekonstrueres, og hverken SF eller regeringen har kunnet forklare, hvordan den danske undtagelse i praksis skal sikres i en sådan situation. Jeg stillede hr. Steen Gade spørgsmålet for lidt siden. Han har stadig ikke besvaret det.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det er så rørende at høre alle de partiordførere, der står og taler om disse undtagelser, som blev besluttet i efteråret 1992 og endeligt vedtaget af den danske befolkning i 1993.

Maastricht-Traktaten havde, da den blev behandlet i Folketinget, et ændringsforslag, der faktisk går langt ud over den tilfældige aftale, man lavede i Edinburgh, et ændringsforslag, som sagde, at Traktaten af 7. februar 1992 om Den Europæiske Union med tilhørende protokoller og erklæringer med undtagelse af – og så kommer de steder, hvor der står noget om den tredje fase i Den Økonomiske og Monetære Union og afsnit 6, artikel K 9, som taler om hele det retlige område. Allerede på det tidspunkt, altså inden den første folkeafstemning om Maastricht-Traktaten, havde vi et ændringsfor-